

ДЖАНИ РОДАРИ ДЕЛФИНА НА БАЛ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Имаше едно време в Модена един магазин за химическо чистене, собственост на вдовицата Еулалия Борджети, която живееше с двете си дъщери Софрония и Бибияна и държеше при себе си една бедна племенничка, Делфина. Държеше я от състрадание, разбира се. Делфина не биваше да забравя никога това. Груба сива роба беше нейната дреха както в делник, така и в празник. Тя нито веднъж не беше ходила на опера, на театър или на бал. А тежко ѝ, ако дръзнеше да погледне навън през витрината.

— Делфина, ще престанеш ли да броиш краката на кучетата! — провикваше се леля ѝ Еулалия с глас, който я караше да настръхва.

И тази вечер Делфина беше останала сама. Лелята и братовчедките ѝ, празнично облечени, бяха отишли на големия бал по случай избирането на президент на република Венера. Една ракета с огнена опашка ги бе отнесла на далечната планета. Стотици други ракети кръжаха в небето над града, изчезваха в пространството със своя товар от вечерни облекла, бижута, госпожи и госпожици, които весело бъбреха.

— Тази вечер там ще бъдат всички красавици на Млечния път — въздишаше Делфина, гледайки нагоре. — Кой знае какви тоалети ще има. Кой знае каква музика. Разправят, че ще бъде показан нов танц. А аз тук трябва да доизгладя роклята на госпожа Фолиети.

Тази рокля беше наистина прекрасна: черна, цялата бродирана със злато и сребро, тя приличаше на звездна нощ. Но госпожа Фолиети не можеше да я облече за бала на Венера, защото вече я беше обличала веднъж, когато бе избран предишният президент.

Почти несъзнателно Делфина съблече сивата си роба и облече бродираната рокля. Направи две-три танцови стъпки замечтана и излезе на вратата пред магазина. Улицата беше пуста. Винаги беше така, когато имаше голям празник на някоя планета... Тук-там край тротоарите чакаха космически корабчета. Едно от тях беше с полуотворена задна врата. Делфина погледа вътре: нямаше никого. Вмъкна се тихо в корабчето и потъна в седалката. Колко беше удобно! Ах, да можеше да замине така, да отиде на разходка без определена цел, да поскита безгрижно сред звездите, без нацупени лели, без братовчедки клюкарки, без дребнави клиентки...

— Възможно ли е в просторния космос да няма място за едно бедно сираче?

В този момент се чуха гласове, стъпки, предната врата на ракетата се отвори, една доста възрастна двойка се разположи на седалището пред Делфина, която се свлече на пода с разтуптяно сърце.

— Боже мой, та това е госпожа Фолиети! Ако ме види с нейната рокля...

И наистина това беше семейство Фолиети, което отиваше на големия бал. Госпожа Фолиети каза на мъжа си:

— Няма да закъсняваме много. Точно в дванадесет часа ще се върнем, защото утре сутринта рано искам да отида до Сасуоло за пресни яйца.

В отговор господин Фолиети измърмори нещо неразбрано. Тъкмо палеше цигарата си. На светлината на кибритената клечка той натисна едно копче, фотонната ракета се втурна с бързината на светлина и преди господин Фолиети да угаси клечката, те бяха вече пристигнали на планетата Венера.

Делфина почака да излязат от звездолета и да се отдалечат, тогава излезе и тя.

— Какво да правя тук? По-добре да отида и аз на бала. Сред толкова хора госпожа Фолиети няма да ме забележи.

Така и направи. Отиде на празненството. Президентският дворец блестеше с милионите си прозорци, осветен от милион светлини. Вътре имаше огромна кръгла зала, в средата подиум за оркестъра, също кръгъл и толкова голям, че в него спокойно можеше да се помести римският площад „Свети Петър“.

Хиляди хора танцуваха весело новия танц „Сатурн“.

— Госпожице, може ли?

Висок, елегантен младеж се обръщаше към нея, към Делфина, като се усмихваше и се покланяше.

— Наистина, аз... току-що пристигнах, не зная още танца „Сатурн“.

— Много е лесен, елате. Аз ще ви науча. Прилича малко на оня танц, който танцуваха нашите прадеди. Помните ли го? Наричаха го „Сурф“...

— Ах, да. Леля ми казва, че бил хубав танц. Тя предпочита някогашните танци. Разправя, че били по-изтънчени, по-прилични.

— Вие сте земна жителка, нали?

— Да, от Модена. А вие сте от Венера, личи по зелените ви коси.

— Но и вие имате едно прекрасно зелено нещо. Дори истинско венерино зелено... Вашите очи.

— Моите очи? Братовчедките ми казват винаги, че имам много малки очи.

Изиграха този танц и още един, и други пет. Младежът се държеше така, сякаш се беше обзаложил да танцува само с нея. Делфина бе малко озадачена. По едно време тя изпита странното усещане, че всички я гледат, и докато танцуваше, и докато младежът ѝ поднасяше оранжада със сламка.

„Може би роклята ми има някакъв недостатък — мислеше си тя обезпокоена. — Нищо, все едно, аз се забавлявам. Щом искате да ме гледате, гледайте ме!“

В единадесет часа музиката спря и по високоговорителите на всички езици се разнесе съобщението, че след малко президентът на Венера ще награди най-хубавата дама на бала.

„Блазе ѝ — помисли си Делфина. — Но дали не трябва вече да си ходя? Не, имам още време. Обаче трябва да се върна на Земята със звездолета на семейство Фолиети. Ще се скрия на задната седалка, както направих на идване.“

Докато тя размишляваше за тези неща, двама господата в парадна униформа се приближиха до нея, усмихвайки се, взеха я подръка и я поведоха към подиума. Наоколо ѝ гръмнаха ръкопляскания, които отекнаха до стените и купола на огромния салон.

„Какво ще стане сега?“ — запита се Делфина объркана.

Стана така, че я накараха да се изкачи на подиума, един глас обяви, че тя, именно тя, е царица на междупланетния бал.

— А сега президентът на Венера ще връчи на госпожицата пръстен с камък, с цвета на очите ѝ.

Президентът на Венера? Той, младежът, с когото бе танцувала цялата вечер? Делфина не искаше да вярва на очите си. Но това беше именно той, нямаше грешка. И неговата усмивка беше любезна и сърдечна.

Докато президентът се готвеше да ѝ сложи пръстена, ръцете ѝ затрепериха. Изведнъж погледът ѝ попадна на ръчния му часовник: дванадесет без една минута! Звездолетът! Семейство Фолиети! Земята!

Делфина се дръпна като ужилена. Изпусна пръстена и с вик се втурна да си пробие път между навалищата. Избяга въвн от двореца,

скочи в едно аеротакси, и поиска да я закарат на космодрума... Слава Богу, малкият малолитражен космически кораб на семейство Фолиети беше още там. Може би преди да напуснат двореца, те са искали да присъстват на награждаването на царицата на бала? Слава Богу, слава Богу... Делфина се мушна на мястото си и зачака.

— Чудно — каза малко след това госпожа Фолиети на мъжа си, докато се готвеха за обратния полет. — Онова момиче, което танцува цялата вечер с президента, онова, което дори наградиха...

— Е, та? — промърмори господин Фолиети.

— Не ти ли се струва, че носеше рокля като моята. Като оная черната, избродирана със злато и сребро...

— Е, хайде...

— Ако не знаех, че роклята се намира в магазина за химическо чистене, уверявам те, че...

— Е, хайде — повтори господин Фолиети. — Според теб, цялата слънчева система е населена с жени, които искат да копират твоите рокли.

Господин Фолиети запали нова цигара. И те стигнаха Земята, още преди той да успее да изпусне първото облаче дим.

— Делфина, да знаеш!

— Делфина, да беше видяла!

Софрония и Бибияна, които бяха станали едва за обяд, не преставаха да разказват, но Делфина мълчеше.

И леля Еулалия беше в настроение да бърби.

— Видях президента ей толкова отблизо, не по-далеч от тази врата. Почти танцувах с него.

— Мамо! — запротестира Бибияна.

— Не казвам, че съм танцувала, но че почти съм танцувала. Не е едно и също, но беше еднакво вълнуващо.

Следобед цяла Модена беше в тревога. Пратеници от планетата Венера претърсваха града улица по улица, къща по къща с необикновена мисия.

— Какво правят? Какво търсят?

— Представете си! Казват, че царицата на бала, онази, която избяга в полунощ, била от Модена.

— А името ѝ, името? Как се казва?

— В бъркотията забравили да я попитат за това. Сега я търсят, защото президентът иска да се ожени за нея.

Пратениците обикаляха с пръстена, сверяваха цвета на камъка с очите на девойките и се отчайваха, че не могат да намерят същия цвят.

— Тя ви е излъгала — казваха хората. — На земята никой няма очи с венерино зелен цвят. Тя не е била земна жителка.

— Земна жителка беше, от Модена — настояваха пратениците.

Девойките тичаха да мерят пръстена.

— Госпожице, но вие имате сини очи.

— Какво от това? Аз имам променливи очи. Снощи може да са били с цвят, какъвто казвате. Ако пръстенът ми става, значи аз съм тази, която търсите.

— Добре, да опитаме. Не, пръстенът не ви става. Видяхте ли?

Стигнаха и до магазина за химическо чистене. Госпожа Борджети и дъщерите ѝ изтичаха навън да се осведомят, като оставиха Делфина да приготвя вечерята.

Докато те бяха навън, ето че влезе госпожа Фолиети. Делфина пребледня: „Идва за роклята! Кой знае какъв скандал ще ми направи.“

— Скъпа — обърна се любезно госпожа Фолиети, — казаха ли ти?

— Какво, госпожо?

— За роклята! Мислех, че са забелязали! Знаеш ли, че царицата на бала носеше рокля като моята, също като тази, която ви дадох да почистите миналата седмица.

— Аз не знам, не знам нищо.

— Хм... Тук ли е роклята?

— Ето я, госпожо.

Госпожа Фолиети я разгледа внимателно, обърна я и, кой знае защо, я помириса.

— Хм... — повтори тя. — Цялата е нагъната, изпомачкана...
Защо?

— Утре ще я приготвим — отвърна бързо Делфина.

— Какво? — изкрещя госпожа Еулалия, която влизаше в същия момент. — Какво? Тази рокля бе почистена и изгладена още вчера. Какви са тези истории?

„Работата става лоша“ — помисли си Делфина пребледняла.

Тъкмо в този момент пратениците влязоха в магазина. Делфина ги взе за полицаи, които идват да я арестуват, и припадна.

Когато се свести, намери се седнала на най-хубавия стол в магазина, а около нея пратениците, братовчедките, лелята, клиентите и голяма тълпа хора, всички в захлас, очакваха тя да проговори.

— Вижте! Ето очите с венерино зелен цвят — извикаха пратениците.

— Ето и роклята, която носеше — кресна тържествуваща госпожа Фолиети.

— Аз... — промълви Делфина. — Аз... Не го направих нарочно.

— Какво говориш, скъпа, тази рокля е твоя! Каква чест за нас, каква чест за Модена! Нашата Делфина — съпруга на президента на Венера! О, колко бързо се издигна!

И гръмнаха ръкопляскания, викове „Да живее!“, песни, а духовата музика засвири на улицата.

Същата вечер Делфина замина за Венера, където се омъжи за младия президент. Той, както всички президенти на Венера, остана на длъжност една седмица, след което се върна на своята работа — работник в станция за фотонно гориво за звездолети.

На Венера Делфина отвори нов магазин за химическо чистене. Младоженците спечелиха много пари.

Защото госпожа Фолиети и много други госпожи от Модена оттогава насетне носеха дрехите си за почистване при нея, а не при госпожа Борджети. Те пристигаха със своите звездолети, донасяйки на Венера последните новини от Земята, а понякога и поздравя от Бибияна и Софрония и половин дузина яйца, купени в Сасуоло или в Гаджо ди Пиано.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.